

"Будемо лікувати ваше серце."

Я називаюся Циркот Анна. Мені 61 рік. Проживаю в Україні в м. Калуші Івано-Франківської обл. В даний час я проживаю в Канаді в Торонто, куди я приїхала на один рік. Але я повертаюся своїми спогадами на Україну щоб описати все спочатку.

У 2003 р. я перенесла інфаркт серця не знаючи того бо був не сильний. При обслідуванні по другій хворобі це все виявилось. Про це у мене є аналізи й кардіограма, але тому, що усе страшне було позаду, то я рішила лікування не проводити. Проїшов час і до нас в Калуш був запрошений о. Зеновій Касько, парох с. Радчі, якого запросив о. Михайло Бігун. Про це отець оголосив на проповіді, заохочуючи всіх бажаючих прийти й поцілувати його медалик з поцілунком Матері Божої з Гарабандалу і одержати оздоровлення. В ту неділю я прийшла до церкви і з неуважності забула свої окуляри і не змогла прочитати всі молитви. Я в думці собі подумала: «Боже, поможи мені прочитати мої молитви.» І тут мої очі стали все добре бачити і я все прочитала. Вечором, при зустрічі з о. Зеновієм, я йому про це розказала а він подивився на мене і каже: «Це ще нічого. От з цим медаликом і молитвою будемо лікувати ваше серце. Оце буде чудо.» (Я йому ще про серце нічого не говорила). Коли він приклав медалик мені до грудей і почав молитися, то моє серце так стало сильно битися, що я думала, що вискочить з грудей. Мені стало дуже горячо. Я почала падати, але мене підтримали. Отець продовжував молитися і моє серце почало поволі приходити до норми, перестало сильно битися і я відчула велике полегшення. Мені трудно описати цей стан тіла й душі. Його треба пережити. Тоді о. Зеновій каже: « Ідіть, помоліться Матінці Божій за зцілення.» Я помолилася, все ще не усвідомлюючи свого стану. Повернувшись додому, я про все це розказала своєму чоловікові, який не зміг бути зі мною.

о. Зеновій Касько

Через деякий час я почала готуватися до поїздки в Канаду. Знаючи, що я мала інфаркт, я рішила перед поїздкою пройти обслідування. Я здала всі аналізи, зробила кардіограму і пішла до свого лікуючого лікаря. Він подивився на це все і каже: «У вас серце в порядку і навіть рубець на серці розсмоктався. Лікування пройшли дуже добре. Це в мене вперше в практиці. » (А я мовчу, що я ніякого лікування не проходила.) І аж тоді до мене реально дійшли до свідомості слова сказані о. Зеновієм після молитви про зцілення. Цей другий стан душі трудно передати і в голові проскочила думка, а за що це мені грішній? А може це все я не так розумію? А як тепер мені себе поводити, чи мовчати чи говорити? Я боялася, щоб я щось зробила не так як треба. І з тими думками я збиралася в дорогу.

Це мене дуже зворушило і я не знала, що мені дальше робити, але я отримала потребу в частій молитві і часто сповідатися і причащатися. Мені навіть дехто говорив: ти що така сильно грішна, що

так часто сповідаєшся? І я подумала: напевно так.

Про п-во Олену і Михайла Рожелюків я чула дуже давно, як приїжджали в Україну і були в нашій церкві св. Михаїла в Калуші. Я зустрічалася з ними, бачила касету про Гарабандал і в усе це вірила. Але, коли ти бачиш зцілення і всі чуда на комусь, це сприймається інакше. А коли ти відчуваєш і переживаєш це на собі, то це вже по другому і завжди запитуєш себе: «А за що це все мені грішній?» Можливо, що це велика пересторога, але нічого з собою не зроблю.

Про проживання п-ва Рожелюків в Канаді я знала, але не знала де ані як вони проводять свою місійну службу. Але думка мене не покидала, що я їх зустріну і про все це їм сама розкажу.

Приїхавши до Канади, я в перший же тиждень пішла до нашої близької церкви Успіння Пресвятої Богородиці. Після Служби Божої, я почула, що жінки говорять про п-во Рожелюків, то я підійшла до них. Одна добра жіночка дала мені карточку з адресою і телефоном де вони бувають в останню суботу кожного місяця. Отакими дорогами водила мене Божа Мати, моя заступниця, моя цілителька, щоб через цей медалик з Її поцілунком і їхніми молитвами я прийшла до Неї і Її Сина Ісуса і мала заступництво на Небі (я так думаю). Це все я приймаю, як дар Божий, з великою пошаною, і в своїх молитвах дякую нашій небесній Матінці і Її Синові, що не покидає нас грішних.

Дорогі моєму серцю, п. Олено і п. Михайле, я дійшла до того моменту, коли наші дороги зійшлися в Скарборо, у церкві свв. Петра і Павла. Я на цілий рік матиму можливість спілкуватися з вами, молитися на вервиці до Божої Матері разом з вами, і поцілунком медалика і вашими молитвами бути вислуханою Богом і Матінкою Божою. В мене таке відчуття, що на Службі Божій присутнє все Небо. А коло вас, п. Олено, завжди є Матінка Божа. У своїх молитвах, я завжди прошу Її щоб вас, п. Олено і п. Михайле, завжди берегла, давала вам сили і здоров'я на незрозумілій дорозі.

В мене були проблеми з тиском крові. Але після ваших молитов і поцілунку медалика, я ліки майже не приймаю, хоча я привезла з собою їх багато. Скількома дорогами я ходила, де життя мене не водило, по яких людях не ходила. Аж тепер я знайшла те, чого прагнула душа. Знайте, що в цьому є велика частка вашої праці.

П. Олено і п. Михайле, ваша місія дуже потрібна. Ви напевно ще й самі не усвідомлюєте того, яку працю ведете тут між нами грішними, але там, я так думаю, на Небесах, ваша праця запланована і ви її несете, віддано і скромно. (Це мої спостереження). Я проста людина, одна із тисяч, які ви зустріли на своєму шляху і яка за вашими молитвами оздоровилася. І за все це я вдячна Богу і Матінці Божій за такі ласки. Рясного Божого Благословіння на вас і на ваших діточок в Новому Році. Веселих вам свят.

З повагою до вас,

Анна Циркот
Торонто, Канада
22.12.2005 р.